

[Udenrigsministeren.]

demokratiet, venstre og det konservative folkeparti for den tilslutning, de har givet de her forelagte forslag til rigsdagsbeslutning.

Til det ærede medlem hr. Ernst Christiansen vil jeg gerne sige, at jeg deler ganske den opfattelse, han gav udtryk for, og jeg synes, det er rigtigt og nødvendigt, at det bliver understreget, at suverænitet i gammeldags forstand ikke eksisterer mere. Hvis det fællesskab, der her er tale om, skal opbygges og iøvrigt også andet samarbejde i verden skal blive en realitet — jeg tænker også her på samarbejdet i De Forenede Nationer og på samarbejdet indenfor Marshallorganisationen —, så er det nødvendigt, at de enkelte lande er rede til at give afkald på noget af deres eget; thi et fællesskab bliver ikke til virkelighed ved, at hvert land står på sin bestemte ret og ikke er villigt til at gøre indrømmelser eller tage hensyn til andre. Det er så meget vigtigere at understrege dette, som det også ses klart ud fra et andet synspunkt. Suverænitet forudsætter nemlig evnen til at kunne hævde den. Hvis man ikke på nogen måde vil samarbejde med andre, men fastholder sine egne rettigheder i deres videste udstrækning, så forudsætter det også, at man har evne til at forsvare denne suverænitet, at håndhæve den overfor andre magter, thi det har jo ingen betydning, at man kun i ord holder så stærkt på suveræniteten.

Her er det nødvendigt for os at erkende, når vi ser på de forhold, som hersker i verden i dag, at der er ingen stat i Europa, selv ikke blandt de stater, som man tidligere kaldte stormagter, der er i stand til at hævde suveræniteten i den gammeldags forstand, som den ærede radikale ordfører havde så stor kærlighed til. Selv England, selv Frankrig, selv de lande, der før den sidste verdenskrig spillede en afgørende rolle i den store politik, må i dag erkende, at med de kræfter, man nu er stillet overfor, med den tekniske udvikling, som har fundet sted, og med de krav, som en moderne krig stiller, vil ingen af disse stater alene, hver for sig, være i stand til at løse sit militære problem.

Det er bl. a. ud fra denne erkendelse, Atlantpagten er blevet til, og derfor bliver jeg desværre nødt til at sige om de bemærkninger, som den ærede ordfører for det radikale parti fremsatte om suveræniteten i gammeldags forstand, at de nok er meget smukke og sikkert udspringer af en smuk følelse, men de har bare ikke noget som helst at gøre med den tid, vi lever i, eller den

virkelighed, som omgiver os. Denne kærlighed til den gammeldags suverænitet er ikke noget som helst værd, hvis man ikke har vilje eller lyst til at gøre en indsats for at forsvare suveræniteten, thi så er den jo kun et smukt ord, noget, der står på et stykke papir, men den har ikke nogen som helst betydning eller forbindelse med virkeligheden, således som dagens Europa og verden ser ud.

Den ærede radikale ordfører erklærede også De Forenede Nationer sin store kærlighed, og jeg er ikke uenig med ham i, hvad han udtalte om De Forenede Nationer. Jeg har sagt, at dannelsen af De Forenede Nationer var det største, de demokratiske stater i fællesskab havde udrettet efter krigen, og jeg er altså ikke uenig med det ærede medlem, når han tillægger dannelsen af De Forenede Nationer overmåde stor betydning; men De Forenede Nationer, som det radikale parti bygger så meget i sine synspunkter på, vil overhovedet ikke have nogen betydning, hvis den gammeldags suverænitet skal herske. De Forenede Nationer får kun betydning derved, at man giver afkald på den gammeldags suverænitet, og får kun betydning, hvis hvert land er rede til at ofre noget af sit eget til det store fælles bedste, til hver for sig at yde sit bidrag til et samarbejde med andre. Et samarbejde med andre vil altid sige at give afkald på noget af sin egen mening til fordel for andres, at søge at beskytte bl. a. de retsidealer, som De Forenede Nationer bygger på.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at man gør sig disse ting klart, så vi kan komme ud af en diskussion, som kun bevæger sig på overfladen, kun med ordenes lyd, men som ikke forsøger at se bagved ordene på de realiteter, som omgiver os. Derfor var jeg så glad for og vil gerne give tilslutning til, hvad den ærede radikale ordfører sagde om den gammeldags suverænitet og hele stillingen på dette område. Jeg ser virkelig frem til den dag — jeg håber, den vil komme i min levetid, forhåbentlig er det ikke for optimistisk —, da det radikale parti vil vende tilbage til en realitetspolitik, vil gå sammen med os andre ud fra en realitetsbedømmelse og ikke ud fra et synspunkt, som jeg med den verden, som eksisterer, og med de demokratiske kræfters samarbejde, som nu er blevet skabt, tvinges til at kalde reaktionært. Jeg siger i og for sig ikke dette for at fremkalde nogen skarp diskussion, men fordi det ligger mig overmåde stærkt på sinde, at det danske folk ikke fastholdes i en betragtning, som slet ikke har nogen tilknytning